

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Pia Hilaria R. P. Angelini Gazæi E Societate Iesv Atrebatis

Gazet, Angelin

Antverpiae, 1629

Iapones duo venatores, Neophytus vnus, alter Gentilis, certant inter se
quis verus sit Deus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70444](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70444)

» Pede Teuto portam tundit, & Quis dæmonum?
 » Scitante Curione; Nil ego dæmonis,
 » Ego sum misellus Teuto, sat aliàs tibi
 » Cognitus. *Curio*. Et vnde huc, vnde tam Plutonia
 » Tibi ora fumant? fascino vel vnguine
 » Fòrs Lamia te volatica abs te transtulit?
 » *Teut*. Nec faga, nec strix vlla me horrendum dedit,
 » Sed noxa, sed vindicta maculati tori
 » Os mihi dedere dæmonis. Pandit fores,
 » Introque gressum lustrat vndà Curio.
 » Mora nulla, subiens Teuto cancellos factos,
 » Scelerum mephitim, lacrymis pluentibus,
 » Stupente Curione funditus lauat.
 » Dum mentis atræ vultus exit pulchrior,
 » Tum pariter oris pristini decus redit,
 » Terribilis ille rictus, aures, cornua
 » Extemporali euanuère dæmoni,
 » Vt redderetur Teutoni suum caput.
 » Ita iussit expiata conscientia.

*Iapones duo venatores, Neophytus vnus, al-
 ter Gentilis, certant inter se, Quis verus
 sit Deus.*

Ex liter. Japon. 1613.

Soliti ferinâ viuere Iapones duo
 Sibi calcar ambo mutuuum in siluas dabant,
 Vbi & voluptas & lucrum est, crebro feras
 Sclopo, vel ense, vel sagittâ persequi.
 Hos aut propinquus sanguis, aut vicinia
 Nexerat arcto vinculo: impensè tamen

H 4

Fun-

Fungos inanes, Iaponios inquam deos
 Colebat vnus; hos suis venabilis,
 Nemorosa quoties pes ferebat in loca,
 Orare fuetus, vt fauerent prosperè.

Fide nouellus alter, haud Christo diu
 Intaminata meruerat stipendia,
 Et firmus. Ergo manè primo dum foret
 Terris benignus auræ & Auroræ fauor,
 Vicina nemora cogitant humero super
 Igniuomâ onusti fistulâ. Iam passibus
 Ter mille placidam commeauerant viam,
 Quando Neophyto socius hæc fando dedit
 „ En silua diues & ferarum & arborum,
 „ Cui Præses aliquis è minoribus dijs
 „ Intus agit; is ni fauerit, remeabimus
 „ Venationis irriti rectâ domum.
 „ Huic genua mecum pone, supplices manus
 „ Et ora tolle pariter, hoc vt auspice
 „ Opima nobis præda sub telum cadat.
 Dixerat: at ille sanioris consili,
 Deosque nihilo pluris æstimans nuce,
 „ Apage, ait, istum in ianuas Orci deum,
 „ Cui nec pusillæ frondis internodium,
 „ Nec ima cauda culicis occisi subest:
 „ Est alius, est hîc vnus omnium Deus,
 „ Is qui ferarum Dominus, is qui Conditor.
 „ Huic si adlubescit, obuios centum dabit
 „ Mora nulla lepores; ceruus ingens ilicet
 „ Mihi sponte facili se trucidandum offeret,
 „ Si Christianâ polleam fiducia.
 Ad hæc cachinno grandiori concuti
 Occæpit alter, & iocari; pluraque

Iam verba commutauerant vtrò & citrò,
 Pro nemore dum steter: demum serios
 Conuénit illos inter, vt varij viâ
 Siluam subirent, experimento suum
 Hoc vt probarent alter ac alter Deum,
 Qui nempe prædam opimiorẽ conferet,
 Deus esto: nullus esto, qui nil conferet.

Dextrâ ergo dextrâ mutuò superdatâ,
 Paganus illac, Tyro noster hac abit.
 Qui mox sodalem vt vidit ineuntem nemus,
 Sclopo reposito, genibus inflexis, Deum
 Opere precatur maximo, suâ vt spei
 Fideique firmæ promptus assertor fiet,
 Vt iunceosque stupeosque Iaponum
 Præclaro, id horæ, monstret indicio deos.

Vixdum has Olympo destinauerat preces,
 Cùm ceruus inter arborum comas caput
 Sublime tollit, ac deinde cornua
 Arboribus ipsis celsiora, nec procul
 Precante, pænè visus illi edicere,
 » Quem quæris, adsum, iussus aduenio, necem
 » Præstolor adstans & videns. Tunc in solo
 Antica firmans femora, postica incubans,
 Coram refidit, & ictui frontem parat.

Venator vt se compotem voti videt,
 Sclopo recepto, surrigit læuum genu,
 Festinus oculos & manus, & fistulam
 Collimat; en ad paruulæ lapsam petrà
 Repentè flammam cernit, exaudit sonum,
 Simulque lethum sentit, & cadit fera.

Post genua rursus flexa, post & gratias
 Cælitibus habitas, lætus ad lapsam volat.

Edebat animam, crure porrecto, vltimam.

Vastum hoc cadaver emouendo vix erat,

Nedum ferendo. Forſan illic obuiæ

Bigæ aut quadrigæ deuehendum credidit:

Tum lanius accerſitur, is trochleam parat.

Verùm quid alius cum ſuo Siluatico,

In quem ferinæ ſpes recumbebat, deo?

Laſibula nemoris peruagatur abdita,

Diemque ſolidum ſenticeta perfodit;

Millena numerat hîc & hîc veſtigia,

Ceruina, aprugna, iamque iamque recentia;

Has inter vmbraſ, inter hanc indagineſ

Cerui, vel apri, vel lepufculi nihil,

Ne vel capillus, quidquid implorauerit,

Quemquem deorum ſeu dearum orauerit.

Post tot labores, poſt ſalutatas genas

A vepre denſo, feſſus ad ſuos redit,

Viſente tandem ſole Cymmerioſ lacuſ.

Reſcire ſed cum libuit, an ſociuſ redux,

An in ferinâ fauſtior? Laſſo pede

Vix limen huiuſ preſſerat, ſtupiduſ bouem

Videt, aut videre credit, altè pendulum,

Quem ventre fiſſo laniuſ, extiſ erutiſ,

Ad laquear ipſum trochleâ exaltauerat,

Et vtrimque muriſ atrij diſpanderat.

Ceruſ erat ipſiuſ, præda neophyti fera

Immaniſ, vlla nemore in vlllo ſi fuit,

Quem Chriſtianiſ iſ præmiuſ fidei tulit,

Alter pudorem cum ſuo Fauno tulit.